

zavolala, jestli se půjde vykoupat. Podruhé na ni musela přímo houknout, aby ji Bára vůbec zaregistrovala.

Bára hodila přes rameno „možná“ a zmizela vevnitř, aby ji Marta třeba nepřemlouvala. Marcela zaplatřpánbůh mezitím vylezla z postele. Převlékla se do zlatých legín a tyrkysového trička, byla učešaná a čerstvě nalíčená.

„Ty půjdeš odpoledne zkoušet?“ zaradovala se Bára a položila před ni čevabčiči s bramborovou kaší. „Hele, nechceš se jít koupat?“

Marcela se nahnula nad talíř, nakrčila nos a odsunula ho stranou.

„Jedu k doktorovi,“ odpověděla a vzala si kleště na řasy.

„Jak? Jako tady?“

„Do Prahy, k mýmu,“ vysvětlila Marcela.

„Ale proč?“ nechápala Bára.

„Jen jako. Chci se stavit za holkama, možná si vzít doma ještě pár věcí.“

„Ale jak se dostaneš do Prahy?“ pořád nechápala Bára.

„Za chvíli mě vyzvedne snacha paní Svitáková,“ informovala Marcela. „A večer mě zase přiveze. Nebo možná zítra ráno, podle toho, jak se mi bude chtít. Budeš to tu jednu noc muset vydržet. Nebo dvě. Já fakt ještě nevím.“

Bára si sedla na postel. Paní Svitáková byla hospodyně tety Sylvy, její pravá i levá ruka. Jestli je zapojená teta, Bára může přemlouvání akorát tak zabalit.

„Já jen nechápu,“ spustila opatrně Bára, „proč děláš takovýhle vlny. Nejdřív nasadíš všechny páky, abych sem jela s tebou. Teď jsem tady, a dokonce i Klára s Víťou. A tebe to nejednou nebaví.“

„Nemohla jsem předem vědět, jaký to bude,“ bránila se Marcela a pečovala si věci do batohu. „Netušila jsem, že se tu s náma bude zacházet jak s prvňákama. Běžet hned po ránu šest kiláků, super!“

Bára si vzpomněla, jak Marcela ještě v Praze tvrdila, že se klidně bude ráchat v ledovém potoce, ale to teď neřekla. Navíc těch šest kiláků uběhla Bára. Marcela je fakt dobrá!

„A ty do Prahy vážně musíš?“ zeptala se.

„Jo,“ odbyla ji Marcela.

„A co ta hlavní role? Ještě včera jsi měla silácké řečičky o konkurenci, jak Martinu vyřadíš!“

Bára nechtěla věřit, že tohle opravdu řekla. Vždyť po rozhovoru s Martinou v jídelně chtěla Marcelu ještě jednou poprosit, ať se na to soupeření vykašle. Teď ji do něj pro změnu strká, jen aby neodjela!

Marcela neodpověděla a vlezla po čtyřech pod stůl.

„V Praze tě čeká tvoje mamka,“ strašila Bára.

„Půjdu třeba bydlet k vám,“ šátrala kolem sebe Marcela. „Tam budu mít veget.“

„Zaručenej,“ souhlasila naoko Bára. Natáhla nohu v dřevě tenisce a přisunula Marcelce krabičku s tvářenkou, po které zjevně toužila.

„Alespoň mamce pomůžeš s klukama, psama a leguánem.“

„Taky tam můžeme být spolu,“ chňapla po krabičce Marcela.

„Jo?“ naštvála se Bára. „A co Klára, tu tady nechám?“

„Klára si bez tebe nádherně poradí,“ vynořil se zpod stolu Marcelin zadek. „To jen ty si myslíš, že by to bez tebe nešlo.“

Bára neodpověděla a koukala z okna k rybníku, jak si tam ostatní táborníci užívají vodních radovánek, jen ona ne. My se asi brzo pohádáme, myslela si. A je to moje vina, protože se nechám tak ovlivňovat. Snažím se Marcelu přimět, aby se chovala normálně a zapadla mezi ostatní lidi. Patrně jsem se zbláznila, že se o něco takového pokouším.

Marcela vykoukla ze dveří, spokojeně vyjekla a otevřela je dokořán. Na plácku před hlavní budovou stála tetina tlustá mercedeska. Za volantem neseděla platinová teta Sylva, nýbrž nějaká nakrátko ostríhaná černovlasá paní.

„Tak sebou mrskní, jestli chceš jet se mnou,“ doporučila Marcela.

„To teda nechci,“ bránila se Bára.

Marcela zavrtěla hlavou, jako by chtěla říct, že to vzdává. Zavěsila si na záda batůžek velikosti peněženky a prohlásila:

„Nejedeš do Prahy, ty pitomečku. Hodíme tě za tím tvým Martinem na to Otočno, nebo jak se ta bažina jmenuje. Máme polední klid, ne?“

„Přece odtud nemůžu jen tak zmizet!“ lekla se Bára. Zároveň cítila, jak se jí v břiše něco zatetelilo a poskočilo radostí.

„Jedeš přece se mnou jako do Prahy,“ komplikovala to Marcela. Obrátila oči v sloup, že má Bára tak dlouhatánské vedení.

Bára chtěla namítnout, že neví, jestli Martin na vedlejším rybníku opravdu je a jestli se tam ona může jen tak zjevit. Třeba mají trénink a ona by tam naprosto překážela. A byl by trapas. Proč musí Marcela všechno vždycky plánovat takhle narychlo! Jede buďto na nulu, nebo z nuly rovnou na stovku!

„Jdu říct Jitce, že odjíždíme. Počkám na tebe venku,“ oznámila nezrušeně Marcela.

Bára za ní koukala s otevřenou pusou. To se teda načeká. Zůstane